

mea, dacă zicem Victor Ion Popa și Ion Sava, împreună cu scenograful Kiriacoț, putem face o cupolă. E curios oare că se întâlnesc aici tradițiile culturii încă și mai de mult — tradiții care ne arată că Dirmoasa e același lucru cu Dirmoxa, deci cu Zamolxe? (așa consemnează Nicolae Iorga care tot la Botoșani s-a născut). Când spui Siretul, spui Sadoveanu. Când spui Ceahlăul, spui Creangă și Hogaș. Iată de ce, când spunem Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, trebuie să spunem mult! Nu să vorbim ca despre un teatru oarecare de la care-ți vine să pleci, ci către care-ți vine să vii. Atenție, tineret! Talentul vostru, ascensiunea voastră ca artiști trebuie să urmeze cursul apelor de la izvoare încoace, căci izvoarele acestea sînt adînci și veșnice... Nu e vorba numai de o ordine firească a decurgerii — e vorba ca aceste locuri să înflorească mai ales azi, în evul culturii, conform și unor datini prețioase care sînt pentru noi stea polară — dar și de imperativul istoric actual, care presupune viitor și certitudine. Oamenii care s-au lansat de pe această rampă septentrională moldovenească nu mai sînt de mult ai noș-

tri — numai ai noștri — sint ai omenirii întregi! E semnificativ ca din Botoșani, unde a izbucnit flacăra lui 1907 (alt fapt neîntîmplător care atestă spiritualitatea locurilor), să crească un for cultural de mare acuitate ca Teatrul „Mihai Eminescu”. Tînărul actor Stelian Preda, directorul teatrului, e pe cale să-și pună la punct o echipă tînără — formată din cadeți proaspăt absolvenți ai Institutului de teatru, cu care m-am și legat prieten. Echipa trebuie sprijinită și de regiștii buni — dau exemplul Soranei Coroamă și al lui Cristian Munteanu, ca și de organele locale care se fac prezente la nevoile teatrului. Pentru ei și scriu aceste rînduri. Știți, totuși care rămîne condiția princeps a acestui teatru cu o bogată rază de acțiune în nordul Moldovei? Măria sa Publicul! După ce-am auzit scandînd publicul de la Suceava. Fălticeni, Rădăuți, Gura Humorului, fără să mai vorbesc de Iași, am reflectat la unele aspecte mai puțin tonice din București — și așa invita teatrele din Capitală, cu tot ce au ele mai bun, să facă o mișcare de translație spre Suceava unde am avut plăcerea să joc într-o sală nouă, unică-n țară!

Microstagiuena Teatrului din Pitești

Sîntem prea obișnuiți cu microstagiuene pe care ni le oferă atît de des Teatrul „Al. Davila” din Pitești pentru a-i socoti prezența un eveniment în sine.

Pentru buna impresie pe care e în măsură să ne-o facă teatrul piteștean, preferam o selecție mai severă a pieselor aduse la București.

Pentru că producția estradistică intitulată pompos „Evadatul la concert” coboară prea jos ștacheta propriilor exigențe, începînd cu firavol pretext de spectacol care nu-și găsește o justificare dramatică și pînă la textele vulgare, lipsite de haz și de har. Am regretat, mai ales, că unii interpreți de talent (un comic bun ca Ștefan Guță cu predispoziții de clown, o frumoasă apariție ca Valanți Cristescu, cu voce bine dozată — Ion Petraru, sau un temperament exploziv ca Lidia Dobrin) nu și-au putut arăta măsura posibilităților.

Destul de inegal, spectacolul cu piesa *Arcul de*

triumf de Aurel Baranga, are în schimb meritul de a oferi interpretelor partitura unor interesante evoluții, începînd cu Ștefan Moiescu excelent în Ciolac, cu Ion Foțaș, mai puțin preocupat de latura comică și mai mult de umanizarea lui Mayer Bayer, cu Ileana Foțaș și Ricardo Colberti — care au dat viață soților Zapan, și cu întreaga galerie de tipuri realizate de Julieta Ștrîmbeanu, Mioara Iatan, Radu Coriolan etc. În *Ecaterina Teodorescu* de N. Tăutu s-a speculat mai ales patetismul replicii și al situațiilor, în grupaje care se înscriau într-o coregrafie corectă, fără economie pentru efectul lacrimogen!

Verva comică și ritmul îndrăcit sînt caracteristice spectacolului goldonian cu *Nora și soacra*, suplinindu-se astfel unele carențe ale distribuției.

În sfîrșit, vom mai aminti *Meșterul Manole* de V. Anania (despre care s-a mai scris în paginile revistei) remarcînd bunul efect al rigorii profesionale și dozarea

și stilizarea tendințelor de hieratizism la care invită piesa.

Fără a avea pretenția concluziilor sentențioase, remarcăm în spectacolele piteștene respectul (uneori servil) față de literatura dramatică, respect care conduce adesea la interpretări veriste, la „trăiri” limitate de dimensiunile textuale ale partiturilor. Ceea ce, totuși, nu e puțin. Căci remarcăm aici talente explozive ca Mihaela Dumbravă și Dora Cherteș, actori ca Ion Foțaș, Ileana Foțaș, Eftimie Popovici, Ștefan Moiescu, Angela Radoslavescu, Petru Dinuliu și încă mulți alții. În domeniul regiei, sînt de notat tendința de ordine și claritate la Constantin Dinischiotu (*Arcul de triumf*, *Ecaterina Teodorescu*), de vervă și bună dozare a comicului la Sorin Grigorescu (*Nora și soacra*), personalitatea artistică și pedagogică verificată a Mariettei Sadova (*Meșterul Manole*).

Mihai Crișan